

www.dereta.rs

Biblioteka

TEEN

Naslov originala:

Jack Cheng

SEE YOU IN THE COSMOS

Urednik

Anja Marković

Copyright © 2017 by Jack Cheng
By agreement with Pontas Literary and Film Agency
Copyright © ovog izdanja Dereta, Beograd

DŽEK ČENG

VIDIMO
SE
U
KOSMOSU

Prevod s engleskog
Nikola Živanović

Beograd
2017.
DERETA

Mami, tati i Čarliju

NOVI SNIMAK 1

6m 19s

Ko ste vi?

Kako izgledate?

Imate li jednu glavu ili dve?

Više?

Imate li svetlosmeđu kožu kao ja ili glatku sivu kožu kao delfin ili bodljikavu zelenu kožu kao kaktus?

Živate li u kućama?

Ja živim u kući. Zovem se Aleks Petroski, a kuća mi se nalazi u Rokvjuu u Koloradu, u Sjedinjenim Američkim Državama, na planeti Zemlji. Imam jedanaest godina i osam meseci, a Sjedinjene Države imaju dvesta četrdeset i dve godine, a Zemlja ima 4,5 milijarde godina. Nisam siguran koliko godina ima kuća.

Možda živite na ledenoj planeti, pa umesto kuća imate iglue, a šake su vam šiljci za led, a stopala su vam krplje za sneg i prekriveni ste zlatnosmeđim krznom kao Karl Segan.

To je moj pas. Dao sam mu ime po svom junaku, dr Karlu Seganu, jednom od najvećih astronoma našeg vremena. Dr Segan je učestvovao u slanju Vojadžera 1 i 2 u daleki svemir, stavio je na njih Zlatnu ploču sa svakojakim zvucima naše planete, kao što su pesma kitova, ljudi koji kažu 'zdravo' na pedeset i pet jezika, smeh novorođenčeta i moždani talasi zaljubljene žene, kao i najveću muziku čovečanstva poput Baha, Betovena i Čaka Berija. Možda ste je čuli.

Našao sam Karla Segana na parkingu *Sejfeja*, bio je prljav i gladan i krio se iza kontejnera. Rekao sam mu: „Dođi, dečake, ne boj se”, a on je cvileo sklupčanog repa zato što smo tada još bili stranci. Rekao sam mu da ga neću povrediti, da sam pacifista, i izgleda da mi je poverovao pošto se nije oti-
mao kada sam ga podigao niti je pokušao da pobegne. Onda sam ga odneo kući, gde je moja mama ležala na sofi i gledala svoje emisije kao i obično, i rekao sam joj da sam kupio namirnice, ali da sam doneo i štene i da obećavam da ću se dobro brinuti o njemu, da ću se igrati sa njim i hraniti ga i kupati i sve što se očekivalo da kažem.

A ona je rekla: „Stojiš ispred ekrana!”, pa sam se sklonio. Majka mog najboljeg druga Bendžija bi poludela kada bi on kući doveo štene, ali moju mamu nije briga dokle god nam spremam večeru i ne smetam joj dok gleda emisije. Prilično je kul majka.

Ne znam kakve emisije vi imate, ali one koje moja majka gleda su emisije sa igrama, emisije sa sudijama i emisije sa pet gospođa koje sede u lažnoj dnevnoj sobi. Kada odem kod Bendžija, onda gledamo *Kartun network* zato što njegova porodica ima opciju na TV-u da bilo šta od programa može da gleda bilo kad, a Bendži voli *Betlmorf akademi*, kao i mnoga

deca iz škole. Mislim da je emisija okej, mada ja iskreno više volim klasične serije, kao što je *Deksterova laboratorija*. Taj Dekster je jedan pametan klinac. Mrzim kada njegova sestra Didi uđe i napravi potpunu zbrku. Drago mi je što nemam sestru, posebno sad kada radim na svojoj raketi.

Istina, imam starijeg brata. Zove se Roni, ali svi ga zovu Ar-Dži, osim mame i mene i nekolicine njegovih starih srednjoškolskih prijatelja, pošto mu je srednje ime Džejms. Roni je dosta stariji, više nego duplo stariji od mene. Ima dvadeset i četiri godine. Živi u Los Anđelesu i radi kao agent. Znam šta sada mislite, ali on nije ta vrsta agenta. Nije špijun ili Bond, Džejms Bond agent. Ne bori se protiv terorista niti likvidira narko-dilere niti igra poker sa superzlikovcima. On pomaže košarkašima i fudbalerima da se pojave u reklamama za patike. Ipak, ide na fensi zabave i nosi naočare za sunce, tako da verujem da mu dođe na isto.

Roni isprva nije hteo da mi dopusti da zadržim Karla Segana. Ne voli kada mama i ja trošimo novac na nešto što nisu namirnice ili plaćanje računa. Kada sam mu preko telefona ispričao za Karla Segana, rekao je: „A-a, ne možemo da priuštimo psa.” Rekao sam da MOŽEMO da priuštimo psa zato što uzimam hranu na rasprodaji iz *Sejffveja* i sam pravim sendviče za školu umesto što kupujem užinu, a osim toga honorarno pomažem gospodinu Baširu da složi časopise na svojoj benzinskoj pumpi. Rekao sam mu da sam štedeo pare za raketu, ali da mogu da potrošim nešto od toga da kupim hranu Karlu Seganu pošto to nije veliki pas, a sem toga, rekao sam mu da bi trebalo jednom da dođe u Rokvju i da se sretnu licem u lice – mislim licem u njušku – pre nego što donese bilo kakve drske odluke.

To je bilo pre skoro godinu dana, a Roni se još uvek nije sreo sa Karlom Seganom, licem u njušku. Ali siguran sam da će ga, kada se konačno sretnu, Roni zavoleti jer – kako ne zavoleti tu njuškicu?

Oh? Kako ne zavoleti tu njuškicu?

Tako je, pričam o tebi, Karle Segane. Da li želiš da se pozdraviš?

Hajde, dečaće, reci zdravo.

Karl Segan ne želi da se pozdravi. Samo zuri u mene. Šta to radiš? Sa kim to pričaš? Ima li tu nekoga? Ne vidim nikoga.

Nema ovde nikoga, dragi dečko, to je samo ajpod. Gledao si me kako ga sprejom farbam u zlatno, sećaš se? Pravim snimke, tako da će, kada ga jednoga dana inteligentna bića udaljena milionima svetlosnih godina nađu, znati kakva je bila Zemlja, shvataš li?

Ne shvata. Sada gleda kroz prozor. Lako mu odluta pažnja.

Dakle... ovaj... o čemu sam ono pričao? U svakom slučaju, mislio sam da ste vi, momci, već dobili Zlatnu ploču mog junaka, ali možda tamo gde se nalazite nema gramofona, ili ste ih imali, a sad ih više nemate. Jedini koje sam ikada video bili su oni polovni kod *Gudvila* i niko ih ne kupuje pošto ajpodi i ajfoni lakše stanu u džep. Takođe, na ovaj ajpod može da stane mnogo više stvari nego na ploču. Već sam na njega prebacio sve sa Zlatne ploče i ostalo je još dosta prostora, a onda sam otkrio da i sâm mogu da pravim snimke, tako da sam pomislio da bih možda i ja mogao da snimim neke zvuke sa Zemlje koje još niste čuli. Osim toga, objasniću sve što se dešava iza scene dok se spemam za lansiranje. Biće to kao specijalni dodaci na blureju!

TOLIKO toga želim da vam kažem, momci. Ali moraću da sačekam pošto Karl Segan stoji kraj vrata zato što želi da ide da piški i kaki. A treba i da spakujem sve za svoje putovanje! Sledeći put ću vam pričati o JFVR-u i svojoj raketi.

NOVI SNIMAK 2

6m 41s

Još jednom zdravo, momci! Obećao sam da ću vam još pričati o JFVR-u, a ja sam čovek od reči. JFVR je raketni festival koji se održava nedaleko od Albuquerkija, u Novom Meksiku. Tamo ću za tri dana lansirati svoju raketu!

Zvanični naziv je Jugozapadni festival visokoletećih raketa, ali ga svi na *rocketforum.org* zovu jednostavno – JFVR. To je akronim. Akronimi su reči napravljene od prvih slova drugih reči, kao što je NASA – Nacionalna aeronautička i svemirska administracija. U četvrtom razredu pravili smo akronime od sopstvenih imena i ja sam koristio svoje puno ime, mada je gospođa Tomson rekla da mogu da koristim samo Aleks. Želeo sam da sebi stvorim izazov. Akronim za moje ime glasio je:

Astronom
Lanser raketa
Entuzijasta

Kulturna osoba
 Strah od pauka
 Amerikanac
 Nastanjen na Zemlji
 Dečak
 Apsolutno posvećen
 Raketama posebno

Napravio sam i jedan za svog junaka. Glasio je:

Kosmički
 Apsolutni junak
 Retko pametan
 Lud za naukom

Svi na *Raketforumu* su ZAISTA uzbuđeni zbog JFVR-a. Na vrhu se nalazi post koji kaže ZVANIČNI KOMENTARI O JFVR-u i već ima TOLIKO odgovora. *Fransez 19* kaže da će ofarbati kosu u posebnu boju za JFVR, a *Ganimed* i *Evropa* pričaju kako je bilo zabavno prošle godine, a *Kaleksiko* je postavio gomilu kul saveta za kampovanje, tipa ako ostaviš patike ispred šatora tokom noći, obavezno ih ujutru okreni naopako pošto u njima može biti škorpija. Takođe kaže da se pojavljuju u parovima, pa da ako nađeš jednu škorpiju, obično ćeš naći i drugu. To su vrlo romantična stvorenja.

Već sam spakovao raketu i četkicu i Ronijev stari šator, i 2 u 1 šampon/omekšivač pošto će mi to sačuvati nešto prostora. Takođe sam spakovao i specijalnu hranu za pse za Karla Segana – praviće roštilj na JFVR-u, ali Karl Segan ne može to da jede pošto ima osetljiv želudac.

Ostalo je još stvari koje treba da spakujem, ali morao sam da se odmorim, tako da sam se popeo na krov kuće. Volim da ležim na haubi automobila kao dr Arouvej u filmu *Kontakt*, ali mama ne vozi više, pa se jednostavno merdevinama popnem na krov. Obično ovde dolazim noću, te sam na taj način bliži zvezdama, iako sam bliži samo za jedan sprat.

Istina, volim da dolazim ovde i tokom dana. Naš kraj se nalazi na brdu i odavde imam odličan pogled. Mogu da vidim železničku prugu i *Burger king* i benzinsku pumpu gospodina Bašira, ispred koje se vijori najveća američka zastava u Rokvjuu – toliko je velika. Tamo u daljini mogu da vidim Maunt Sem i sa strane, pri dnu, veliko slovo *R* od *Rokvju*. Jednom su pred Ronijevu godišnju utakmicu svršenih studenata protiv rivalskog grada Belmara neka deca iz belmarske srednje škole usred noći došla i promenila *R* u *B* i sledećeg dana Roni je bio toliko ljut da je istrčao pet tačdauna i naš tim im je isprašio guzice. Izgleda da im se plan obio o glavu.

Ponekad, kad mojoj mami dođe jedan od onih potištenih dana, potreban joj je svež vazduh i zato ide u šetnje, a odavde mogu da vidim kuda šeta. Upavo sada prolazi pored kuće Džastina Mendoze, koja je niz našu ulicu ka dnu brda, a kada dođe do Džastinove kuće, ili će skrenuti levo ka Mil roudu ili će skrenuti desno ka Bendžijevom kraju. To ne mogu da vidim dobro pošto je taj deo okružen drvećem.

Zapravo, baš mi je Džastin dao ovaj ajpod! U srednjoj školi je išao u niži razred od Ronija i stalno je dolazio da se igra sa njim, ali nije se odselio posle koledža kao Roni. Juče sam otišao kod njega da kupim ajpod za dvadeset dolara kako smo se dogovorili, ali rekao je da mogu da ga uzmem za džabe zato što je baterija loša. Ušao je u kuću da ga donese, a ja sam čekao u njegovoj garaži, gledao Hondin motocikl

na kom je uvek radio i stegao sam jednu od ručki, ali tad je ispao neki šraf, pa sam ga stavio na plavu krpu sa gomilom drugih delova.

Džastin je došao sa ajpodom i punjačem, pa sam ga upitao: „Hej, Džastine, ti si po zanimanju mehaničar, zar ne bi tvoj posao na motociklu trebalo da bude već gotov?” Odgovorio je da je njegov problem u tome što pomisli da je završio, a onda ga vozi neko vreme, pa smisli nešto bolje što bi mogao da uradi, zatim ga rastavi na delove i počne iz početka. Rekao sam mu da bi jednostavno trebalo da skinе s interneta simulator za svoj motor, kao onaj koji sam ja našao za svoju raketu – *Open raket*. On mi dozvoljava da ugradim različite motore i promenim glavu rakete i stabilizatore i govori mi tačno koliko će visoko raketa otići, pa zbog toga ne moram da kupujem nikakve delove sve dok ne budem spreman za lansiranje. Objasnio sam mu da sam tako dizajnirao *Vojadžer 3*, raketu koja će odneti njegov ajpod u svemir.

Džastin je rekao: „Dakle, ovo će biti tvoje prvo lansiranje?” „Tako je”, odgovorio sam. „Zar ne bi trebalo da napraviš neka probna lansiranja?”, upitao je. „To je cela poenta simulatora”, rekao sam, „i zato ne moram, očigledno!”

Džastin se smejaо i pitao me kako je Roni, rekao sam mu da je zauzet kao i uvek svojim potencijalnim klijentima. Potencijalni klijenti su oni koje Roni pokušava da privoli da bude njihov agent, zato im plaća ručkove. Džastin mi je rekao da se zaista ugleda na Ronija, oduvek ga je gledao kao starijeg brata, rekao sam mu da je to čudno jer sam ga i ja oduvek gledao kao starijeg brata i Džastin se opet nasmejaо. Dogovorili smo se da mu javim kako je prošlo lansiranje, pa sam mu napomenuo da možda želi da pogleda ručku motocikla i proveri da ne nedostaje neki deo.

NOVI SNIMAK 3

6m 16s

Šta vi, momci, radite kada ne možete da zaspate? Možda uopšte ne morate da spavate, možda ste jednostavno sve vreme budni zato što se vaša planeta okreće tako sporo da ste uvek okrenuti Suncu. Sve vreme je dan.

Ili možda suprotno – uglavnom sve vreme spavate kada ne jedete, kao koale ili Karl Segan. On se samo uvije kao krofna na krevetu ili sofi ili na mom krilu i počne da pada u san, jednostavno.

Da li spavate sada?

Verujem da ne spavate, jer kako biste slušali ovo da spavate?

Verujem da to znači da smo i vi i ja budni...

Završio sam pakovanje prošle noći. I danas sam ceo dan proveo praveći hranu za mamu, da ima šta da jede tokom mog odsustva. Mama zna da kuva i odlična je kuvarica, ali pravio sam toliko hrane za nas ove godine da bih se osećao loše ako ne bih spremio nešto.

Osim toga, danas joj je jedan od onih potištenih dana, kada ostaje u krevetu i zuri u sva mala ispupčenja na plafonu. Čini mi se da voli da ih broji. Doneo sam joj vodu i rekao: „Napravio sam ti hranu za naredna tri dana dok budem bio na JFVR-u, sve što treba je da izvadiš činije iz frižidera i zagreješ ih u mikrotalasnoj, volim te.”

Mislio sam da ću biti zaista umoran posle spremanja te silne hrane, ali nisam bio. Pokušao sam da slušam Betovena i Čaka Berija i da gledam blurej *Kontakta*, ali to me je samo rasanilo. Takođe sam pokušao da spavam u Ronijevom krevetu. Držim sve netaknuto na njegovoj strani naše sobe, baš onako kako je bilo kada je otišao, tako da će, kada dođe da nas poseti, videti sve svoje postere sa seksi damama na zidu i svoje sportske trofeje na polici i imaće osećaj kao da nikada nije otišao. Međutim, ponekad spavam na njegovom krevetu, pošto, ako spavaš tamo gde druga osoba spava i radiš šta druga osoba radi, možda ćeš na kraju početi da se pretvaraš u tu osobu. Misliš kao što ona misli i sećaš se onoga čega se ona seća i posle nekog vremena imaš snažne mišiće i dosta novca da kupiš namirnice za sebe i mamu.

Moj voz kompanije „Amtrak” koji ide do Albukerkija u Novom Meksiku sutra polazi dosta rano. *Kaleksiko* i neki drugi članovi *Raketforuma* susreće se u *Blejkovom lotaburgeru*, to je restoran nedaleko od železničke stanice u Albukerkiju, i zajedno će se odvesti do mesta gde se održava JFVR, a ja ću ići prevozom. Nadam se da ću moći da pogodim ko je ko zato što većini ljudi znam samo korisnička imena, ali ne i kako izgledaju.

Takođe, imam samo dva dana do lansiranja, zato moram veoma brzo da nađem neke zaista važne zvuke Zemlje za vas,

momci. Možda... možda, pošto već možete da čujete otkucaje srca i moždane talase zaljubljene žene na Zlatnoj ploči, ja mogu da snimim zvuke zaljubljenog MUŠKARCA na ovom zlatnom ajpodu!

Snimio bih samoga sebe, ali još nisam ni u koga zaljubljen. Ne volim nijednu od devojčica u školi pošto se one uglavnom uzbuđuju oko kupovine odeće i *Snepčeta* i Skajlera Beltrana. Zanimaju nas različite stvari. Ipak, nisam zabrinut, kladim se da ću na JFVR-u upoznati nekoga ko je zaljubljen jer znam dosta takvih momaka. Roni je zaljubljen u svoju devojku Loren, na primer, a Bendži voli gospođicu Šanon, koja nam predaje višu matematiku. Rekao je kako se jednom nagnula da mu pomogne da reši matematički problem i mirisala je kao „džoli rančer” od breskve. Naterao me je da mu obećam da neću reći nikome živom na Zemlji, tako da je okej ako kažem vama.

Šteta što Bendži ne može da ide na JFVR...

Na odmoru je u Čikagu sa mamom, sestrom i novim dečkom svoje mame.

Jednom me je Bendži pitao da li se osećam loše što nemam tatu, a ja sam ga pitao: „Da li se ti osećaš loše što nemaš dinosaurusu?” Odgovorio je da nije siguran pošto nikada nije imao dinosaurusu, a ja sam mu rekao da se ja osećam isto u vezi sa tatom. Dodao je da bi ipak bilo prilično dobro imati triceratopsa, možeš da ga jašeš unaokolo i da obaraš zidove u školi i, ako ti redar kaže da će te upisati jer si zakasnio, možeš mu reći: „Raščisti to sa mojim triceratopsom.” Rekao sam mu da je to odlična ideja.

Ponekad pomislim da bi bilo kul imati tatu. U *Kontaktu* je tata dr Arouvej takođe umro kada je bila mala, ali bila je

makar starija nego ja. Sećala se kako je sa njim gledala kroz teleskop na njihovoj verandi i koristila stari radio da priča sa ljudima na Floridi. Ali moj tata je umro kada sam imao tri godine i sve što pamtim je ono što su mi drugi pričali o njemu. Mama mi je rekla da je na dan kada sam rođen tata trebalo da dođe kući sa poslovnog puta, ali je propustio let, te je morala sama da vozi do bolnice zato što je Roni još bio premlad da bi vozio. Ali kada je moj otac najzad stigao, deset minuta kasnije stigao sam i ja.

Kao da je moj otac slagalica koju ne mogu da kompletiram jer mama i Roni imaju neke delove, ali je gomila drugih izgubljena. Ove godine smo na društvenim naukama kod gospođe Kampos učili o genealogiji, nauci o tome od koga si potekao, i imali smo laboratorijski dan u biblioteci, gde smo koristili računare i otišli na sajt *ancestry.com*, koji gradi porodično stablo automatski, koristeći vladine dokumente i stare novinske članke i sl. Kaže da su moj lolo i lola¹ sa mamine strane poreklom sa Filipina, što sam već znao, i kaže da je tatina strana porodice došla iz Evrope na brodu 1870. *Ancestry* mi takođe šalje mejl kad god saznaju nešto novo o mojoj porodici – to je kao da imam sopstveni IMZ, što je akronim od istraživač mesta zločina. Osim što, umesto da rešava zločine, rešava stvari u vezi sa mojim tatom, to je moj IMT – istraživač mesta tate.

Aja-jaj, nikada neću zaspati ako ovako nastavim...

Moram da pokušam ponovo da legnem. Karl Segan i ja sutra imamo veliki dan.

Laku noć, momci.

1 *Lolo i lola* – Nazivi za babu i dedu na Filipinima. (Sve primedbe u tekstu su redakcijske.)

NOVI SNIMAK 4

[SNIMAK NIJE DOSTUPAN]

NOVI SNIMAK 5

8m 52s

Okej, hajde da pokušam ovo ponovo. Hteo sam da vam ispričam šta se ranije dogodilo na železničkoj stanici, ali sam plakao i nije imalo nikakvog smisla, pa sam to obrisao.

Roni je imao običaj da mi govori da treba da budem muško kad god bi me video da plačem. Rekao bi mi da prestanem da plačem jer niko ne voli plačljivce, i pokušavam, ali ponekad ne pomaže. Ponekad oblaci u mojoj glavi postanu veliki i sivi i uzburkani, a onda mi krene uragan iz očiju. Samo što to nije doslovno uragan – nemam baš meteorološku stanicu u svojoj glavi.

Ovoga jutra, upravo kada smo Karl Segan i ja hteli da krenemo, shvatio sam da sam spakovao previše stvari, čak i sa mojim 2 u 1 šamponom/omekšivačem. Pokušao sam da ponese sve, ali je bilo TAKO teško, jedva da sam mogao da načinim nekoliko koraka pre nego što sam se umorio. Nije delovalo toliko teško prethodne noći, i sve samo po sebi i nije bilo, ali tako je kada se sve sabere. Pitao sam Karla Segana:

„Šta ćemo sad?” Pogledao me je kao da misli – što mene pitaš? I onda sam pokušao da mu stavim svoj ranac na leđa, a on se izmigoljio kao da je želeo da mi kaže – šta ti misliš da sam ja, magarac?

Rekao sam mu da znam da nije magarac, ali onda sam dobio sjajnu ideju.

Ideja je bila da odem do garaže i uzmem kolica koja koristim kada kupujem namirnice i smestim sve u njih – sve je stalo, rešen problem! Onda sam pažljivo pokucao na mama vrata da vidim da li je već budna, ali nije bila, tako da sam otišao do njenog kreveta i šapnuo joj: „Idemo sada, vратиće-mo se u nedelju, kao što sam rekao, volim te”, za svaki slučaj ako me može čuti u svojim snovima.

Karl Segan i ja smo otpešaćili niz ulicu i skrenuli levo od kuće Džastina Mendoze. Išli smo Mil roudom, gurao sam kolica jednom rukom, a drugom držao povodac Karla Segana, prošli smo tik pored benzinske pumpe gospodina Bašira i motela *Super 8*. Hteo sam da kažem *zdravo* i *doviđenja* gospodinu Baširu, ali nisam želeo da kasnim, a takođe sam se brinuo da mi ljudi iz kompanije „Amtrak” neće dozvoliti da unesem kolica u voz. Ali još uvek nisam plakao, to se dogodilo tek kasnije.

Bili smo na stanici petnaest minuta pre nego što je voz trebalo da stigne. Pokazao sam svoju elektronsku kartu momku koji ih pregleda, a on me je pitao gde su mi roditelji, rekao sam da putujemo samo Karl Segan i ja. Pitao me je gde je Karl Segan i ja sam se pomerio nadesno pošto se Karl Segan krio iza mojih nogu. Kondukter me je pogledao i rekao: „Ovo je karta za odrasle.” „Da, pošto mi je veb-sajt dozvolio da kupim samo kartu za odrasle”, rekao sam. Objasnio mi

je da mi je potrebna karta za decu, a na pitanje kako mogu da dobijem jednu, odgovorio mi je da moram da je kupim uz nekog odraslog – bio sam zaista zbunjen. Rekao mi je da ne mogu da uđem u voz sam i da moram da imam odraslu osobu uz sebe ako sam mlađi od trinaest godina. Onda mi je tražio neki moj dokument i pokazao sam mu člansku kartu Planetarnog udruženja, a on mi je rekao da mu je potreban dokument sa mojim datumom rođenja, pa sam mu pokazao đaćku knjižicu i tako je saznao da još uvek nemam trinaest godina.

Rekao sam mu da sam odgovorniji nego većnina trinaestogodišnjaka koje znam. Čak sam odgovorniji nego mnogi četrnaestogodišnjaci. Ali on je objasnio da to nema veze, jedina stvar koja je bitna je moj pravi uzrast, odgovorio sam da je to zaista glupo jer su deca različita. Treba svakoga testirati i odrediti mu uzrast po odgovornosti. Znam da bih onda imao barem trinaest pošto već kuvam i brinem se o psu.

Ipak, nisam kondukeru pomenuo ništa o testu odgovornosti. Samo sam mislio kako imam sve svoje stvari i stvari Karla Segana i Karla Segana takođe i zaista nisam želeo da propustim JFVR i tako sam seo na jednu od klupa na stanici i počeo da plačem.

Karl Segan je takođe počeo da cvili, pošto on cvili uvek kada ja plačem, onda sam pomislio da je možda bolje da ne idem na JFVR. Možda je bolje da ostanem u Rokvjuu zato što nikada ranije nisam bio daleko od kuće bez mame ili Ronija, a ako ostanem ovde, to znači da ću imati više vremena da napravim snimke za vas, momci, i onda kada budem imao dovoljno zvukova sa Zemlje, mogu i sam da lansiram Vojadžer 3, ne moram to da radim na JFVR-u, mada sam

potrošio sve pare na voznu kartu i na registraciju i neću moći da upoznam *Evropu* i *Kaleksika* niti bilo koga drugog sa *Raketforuma*.

I tada sam izvadio svoj zlatni ajpod i pokušao da vam, momci, ispričam šta se desilo, ali sve se to pretvorilo u plač. Čuo sam pisak lokomotive koja dolazi i zaplakao sam još više, činilo mi se da nikada neću prestati.

Ali onda sam čuo nekoga kako pita: „Šta ti je?” Pogledao sam nagore i to je bio stariji klinac, nosio je plavu maramu na glavi i imao je ranac koji je bio veći od mene. Bio je TAKO veliki.

Stariji klinac je seo pored mene i bilo mi je potrebno neko vreme da mu sve objasnim. Morao sam da zaustavim uragan da bih ispričao bilo šta smisleno. Najzad sam se smirio do mestimičnih pljuskova i rekao mu da je trebalo da idem na JFVR kako bih lansirao svoj zlatni ajpod u svemir i da će svi moji prijatelji sa *rocketforum.org*a biti tamo, da sam potrošio bogatstvo na voznu kartu i spremio hranu za mamu, stavio činije u frižider i da sada nema nikave šanse da odem zato što nemam trinaest godina, mada imam makar toliko po odgovornosti.

Rekao je: „Zvuči kao da je to veoma važno.” „Naravno da je važno”, rekao sam, „da nije važno, ne bih plakao, očigledno!” Osim što nisam izgovorio ovo poslednje, samo sam klimnuo glavom. Komplikovan sam.

Tražio je da vidi moju kartu i pokazao sam mu je, pokazao sam i svoju torbu sa raketom, imejl registraciju i odštampanu mapu JFVR-a sa *Gugl map*a, čak i moj 2 u 1 šampon/omekšivač, ne znam zašto sam mu pokazao to. Pitao me je gde su mi roditelji i ja sam mu odgovorio da mi je tata umro

kada sam bio veoma mali, a da je mama kod kuće i da ona zaista ne brine šta ja radim sve dok je ne uznemiravam previše. Rekao mi je: „Čoveče, počeo si ovako rano?” „Molim? Šta sam počeo rano?”, pitao sam. A onda mi je vratio moju fasciklu i rekao da, šta god da se desi, samo pratim njega i da klimam glavom na sve što kaže i ja sam klimnuo glavom.

Stao je u red, a ja za njim, i kada smo stigli do konduktera, on je prvo pogledao u njega, pa u mene i zatim upitao starijeg klinca: „Je li on sa tobom?” „Da, on je moj polubrat”, odgovorio je klinac. „Odem do klozeta na minut, a Aleks pokušaj da mi zbriše na stanici, jak mi je to brat, zar ne?” Kondukter me je pogledao i upitao: „Da li ti je ovo brat?” Pogledao sam u starijeg klinca, a potom u konduktera i klimnuo glavom. Kondukter je rekao: „Sledeći put sačekaj brata.” I ja sam ponovo klimnuo glavom. Onda nam je skenirao karte i dao brojeve sedišta.

Stariji klinac mi je pomogao da unesem svoja kolica u voz, u kom je postojao gornji i donji nivo, a naša sedišta su bila na gornjem. Morali smo da prođemo kroz mnogo vagona dok nismo došli do jednog u kome su dopušteni kućni ljubimci, a između vagona bila su ta metalna vrata sa velikim pravougaonim dugmićima i, kada pritisneš dugme, klizna vrata se automatski otvore i čuje se *kuuu-čhhhhhhhh* kao na svemirskom brodu. MNOGO je kul, voleo bih da imam takva vrata u svojoj kući!

Istina, nije bilo toliko ljudi u vozu kao što sam mislio. Verovatno je polovina sedišta bila prazna. I pretpostavljam da je još uvek bilo prilično rano zato što je većina starijih ljudi i porodica sa malom decom spavala, osim tog ćelavog tipa koji je nosio sivu odoru kao majstor borilačkih veština. Kada

smo prošli pored njegovog sedišta, osmehnuo mi se, a ja sam se sagnuo i rekao: „*Namaste*”, jer tako treba da pozdravite majstore borilačkih veština.

Sada sam ovde u vagonu u kome su dozvoljeni kućni ljubimci, a Karl Segan se sklupčao kao krofna na sedištu do mog. Doduše, stariji klinac nije više sa nama, premestio se pošto je alergičan na mačke. Pitao sam ga: „Zar ne bi trebalo da sedneš na sedišta sa brojem koji su ti dali?” Odgovorio je da njih obično nije briga i da ga potražim ako me iko pita da li sam sâm ili mi pravi probleme. „Hvala ti što si se pretvarao da si moja odrasla osoba”, rekao sam. „Nema problema”, uzvratio je, „nadam se da ćeš naći ono što tražiš.” „Ne tražim ništa, lansiram raketu, sećaš se?”, podsetio sam ga. A klinac se nasmejao: „Tako je.” I onda je otišao i...

Oh, pa da. Kladam se da je govorio o zvucima sa Zemlje koje hoću da snimim za vas, momci. To se nadao da ću... Hej! Možda stariji klinac ima devojkicu! I onda bi mogao da bude moj zaljubljeni muškarac! Potražiću ga kasnije i pitaću ga.

Džek Čeng
VIDIMO SE U KOSMOSU

Za izdavača
Dijana Dereta

Lektura
Aleksandra Šašović

Korektura
Snežana Palačković

Likovno-grafička oprema
Marina Slavković

Prvo DERETINO izdanje

ISBN 978-86-6457-133-3

Tiraž
1000 primeraka

Beograd 2017.

Izdavač / Štampa / Plasman

DERETA doo

Vladimira Rolovića 94a, 11030 Beograd

tel./faks: 011/ 23 99 077; 23 99 078

www.dereta.rs

Knjižara DERETA

Knez Mihailova 46, tel.: 011/ 26 27 934, 30 33 503

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.111(73)-31

ЧЕНГ, Џек

Vidimo se u Kosmosu / Džek Čeng ; prevod s engleskog
Nikola Živanović. – 1. Deretino izd. – Beograd : Dereta,
2017 (Beograd : Dereta). – 281 str. : vinjete ; 21 cm. –
(Biblioteka Teen / [Dereta])

Prevod dela: See You in the Cosmos / Jack Cheng. – Tiraž
1.000. – Napomene uz tekst.

ISBN 978-86-6457-133-3

COBISS.SR-ID 234753292